

Döngü Hikâyeleri I

Sole, Gölge ve Düğüm

Yazar: R.E.A

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Son Okuma

Büşra Şahin

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-64-2

1. Baskı: Kasım 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti
Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1
Maltepe / İstanbul
Tel: 0216 3011213
Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt
VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.
Yenimahalle / ANKARA
Sertifika no: 47479

Döngü Hikâyeleri I

Sole, Gölge ve Düğüm

Hikâyenin ilk doğduğu andan beri desteğini hissettiren sevgili ailemin, dostlarımın, Sanal Yazı Evi'nin, Yeşim Cimcoz'un, yayınevimin, editörümün ve yaşamın getirdiği tetikleyici her şeyin varlığına teşekkür ederim.

Tüm yıldız tohumları ve gerçeği arayanlar, en çok da ilk döngünün tamamlandığını göremeyen sevgili dedem için.

Her Şey yaratıldığında evrenin uzak bir köşesine bir tohum düŐtü. IŞığın ve yaşamın olmadığı bir yere d ŐŐen tohum, sonsuz boŐluđun içinde can bulduğunda karanlık ilk defa ıŐıkla buluŐtu. Kozmosun doğumu    büyük döngüyü, döngüler    büyük evreni ortaya çıkardı: Phegnom, Mae ve Kinatra. Her evren, kendi içindeki yaŐamları yöneten bir masteraya sahipti. Mastera, dokuz özünü bir araya getirmeyi baŐaran oyuncularından seçilirdi. İlk oyunların kazananları,    büyük evreni yönetmeye başladığında evrenlerindeki her bir yaŐam ve döngüden sorumlu oldular.

Phegnom,    evren içinde sonsuz dualiteyi barındırırken Samanyolu Galaksisi, Phegnom'un merkez galaksilerinden biriydi. Karanlığın ve aydınlığın bitmeyen savaŐında oyuncuların en fazla yükseldiği evrendi. Mavi bir Şakayık, gözlerini a tığında yaratılan ilk topraklardaki ilk oyun da başladı. Phegnom'un ilk Dokuzlar Meclisi, aynı zamanda döngüdeki ilk düğüme de sebep olacaktı.

BÖLÜM 1

Sole

Pleiades, Alcyone 2630

Alcyone’de gün, sakin bir sabahla başladı. Metalik gri duvarlarla çevrili laboratuvarın beyaz zeminine yansıyan gün ışıkları ortamı aydınlatmaya başladığında ince parmakları, veri ekranı üzerinde geziyordu. Doktor Ria, Federasyon’un en genç genetik mühendislerinden biriydi.

“Erkencisiniz Doktor.” Asistanın kendisinden sonra gelmesine alıştı. Onu yan gözle süzerken adam, henüz formasını düzeltiyordu. Beyaz ve lacivert... Mavinin bir gezegen rengi olmasına rağmen her tonu farklı birimleri simgeliyordu. Genetik mühendisler beyaz ve lacivert, muhafızlar siyah üzerine gece mavisi, şifacılar turkuaz ve altın, pilotlarsa gölgeli gök mavisi giyerdi.

“Sen de her zamanki gibi geciktin Aleacar.” Ekranı işaret etti. “Buna ne diyorsun?” Veriler akarken önündeki tuşa bastı. Satırların arasından bir DNA örneği büyüyerek ekranı kapladı. Buz mavisi gözleri birbirine kilitlenip sessizce ekrana döndüklerinde Aleacar bir şey söylemeden önce bekledi.

“Bu imkânsız... Tonlarca örnek arasından o nasıl... Çift doğrulamayı geçti mi?”

“Üç kez,” Ria başını salladı ve ekranda yeni bir yüz göründü. “O gerçekten bir Sole. Bu yaşamda sahip olduğumuz tek Sole.”

“Bundan eminsen sonuçları Konsey’e bildirmeliyiz. Er geç öğrenecekler.” Aleacar’ın yüzü ciddileşti.

“Konsey’den önce görüşmemiz gereken başka birisi var.” Köşeye uzanıp paneldeki sarı düğmeye dokundu. Aleacar tek kelime etmeden kendi masasına dönerek çalışmalarına devam etti. Kimden bahsettiğini biliyordu. Birazdan yaşanacak sahneye kendini hazırlamaya çalışırken laboratuvarın kapısı sessiz bir şekilde açıldı. Güçlü omuzları formasından bile belli olan, olgun bir adam, yanında iki muhafızla içeriye girdi. Diğer Pleiadeslilerin aksine saçları tıraşlıydı. Ria’nın bakışları, adamın belirgin yüz hatlarından doğruca gözlerine kaydı. Griye çalan soğuk mavi gözleri her zamankinden daha keskindi.

“General,” diyerek selamladı Ria onu. Yüzünde saniyeler içinde kaybolan gülümseme, Aleacar’ın gözünden kaçmadı. Merceklerin arasından dikkatle onları izliyordu.

“Konsey toplantısına hazırlanmamız gerekiyor. Acil bir durum mu var?”

“Çok vaktinizi almayacağım. Melez Programı’nın son analizleri çıktı. İlk sizin görmek isteyebileceğinizi düşündüm.” Önündeki klavyeden birkaç tuşlama yaparak sonuç ekranını yeniden açtı. General ona yaklaşarak durdu ve ekranı inceledi. Tepkisini merak ediyordu.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi yüksek sesle. Gözleri hâlâ ekrandaydı.

“Programdan yalnızca biri, aradığımız kişi demek.” Onunla göz göze gelme umuduyla yüzüne baktı. Ama adam bir şeyleri kavramaya çalışırcasına bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. Ria bu kez verileri kenara ayırarak buldukları kişiyi gösterdi. General’in yüz ifadesi bakışları kadar sertleşmeye başlamıştı.

“Herkes dışarıya çıksın!” diye emretti. Ria da ayağa kalkmak üzereyken onu durdurdu. “Siz değil!” Muhafızlar anında emre uyarak Aleacar ile birlikte uzun koridora çıktılar. Kapı tamamen kapandığında General masaya yaslanarak kadına yaklaştı. “Binlerce örnek, binlerce melez. Ve sen gidip tüm bunların arasından onu seçtiğini mi söylüyorsun?” Kadının nefesinin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında duruyordu. Ria bakışlarını ekrana dikerek ondan biraz uzaklaştı.

“Seçimleri ben yapmıyorum. Testi defalarca tekrarladım. O bir Sole, Eitan. Bu çağın son Sole’si olabilir.”

“Hayır...” doğrularak alnını ovmaya başladı. “Hayır!” Sesi yeniden yükseliyordu. “Yeni bir keşif gezisine çıkıyoruz ve sana binlerce yeni örnek getiriyorum. Bu testi başarısız olarak rapor edeceğim.” Eitan arkasını dönerken yerinden fırlayarak kolunu tuttu.

“Bunu yapamazsın! Bunu, kişiselleştiremezsin.”

“Ne cüret!” Hızla Ria’ya dönerek kolunu serbest bıraktı. “Onunla ilgili söz hakkını, onu bana getirdiğin gün kaybettin. Hatırlıyor musun? O senin deneğin değil, benim kızım.”

Ria, sinirli adama karşı bir adım attıktan sonra durdu. “Onu sana ben getirdim! Senin kızın olabilir ama onu bir asker olarak eğittik. Şimdi de o bir Sole. Onu herkesten ve her şeyden korumak istiyorsan bizimle iş birliği yapmalısın. Bana güvenmelisin Eitan.” Ria’nın sesi melodi gibi havada akarken, ona karşı kendine verdiği sözleri hatırladı. Bir daha asla ona güvenmeyecekti.

Bir kez daha “Hayır.” dedikten sonra arkasına bakmadan odadan çıktı.

Hemen ardından içeriye giren Aleacar, endişeyle yanına geldi. “İyi geçmedi sanırım? Şimdi ne yapalım doktor Ria?” diye sordu.

“Konsey toplantısına hazırlan. Paylaşmamız gereken önemli bir raporumuz var.”

∞

“Hiç kimsenin ailesi bir diğerine benzemez.” Bir grup melez, açık alanda oturmuş sohbet ediyordu. Üstlerinde siyah spor kıyafetleriyle gece mavisi bilek koruyucuları vardı. Gruptaki Nordikli melez, platin saçlarını geride toplamış, yüzünü, Çift Güneş’e dönmüştü. “Anne ve babamın ailesi başka gezegende kalmış mesela.”

“Leiah, ailen göçmen değil miydi?” dedi solunda oturan esmer melez.

“Karantina gezegeninden gelen son katile içindelermiş. Savaş bitene kadar bir daha görüşemeyeceklerinden bahsediyorlardı.”

“Farklı ve uzakta bile olsalar aile gibisi yok. Bu merkezde doğduğunu düşünsene...” Yan gözle grubun ilerisindeki taşların üzerinde tek başına oturan kıza baktı. “Localara katılmadığı için ona üzülüyorum.”

“Merak etme Loc, General’in kızıysan localara girmene gerek yok.”

Grup sohbetine devam ederken genç kız da çimlerin arasında kaybolan küçük bıçağa uzandı. Grubun metrelerce ilerisinde duran hedef tahtasına beklenmedik, keskin bir atış yaptı. Bıçak sert bir şekilde tahtaya saplanırken tüm sesler kesildi. Sonra da melez grubuna kısa bir bakış atarak açık alandan uzaklaştı. Eğitim binasının içinden geçti, uzun koridora girdiğinde ışıklar normal bir gündeki gibi tasarruf modundaydı. Çömezlerin

antrenman yaptıkları salonu geçtikten sonra yemek salonuna yöneldi. Eğitim saati olduğu için salonda pek fazla kişi yoktu. Camlara yakın köşede arkadaşını bulması kolay oldu. Bir avuç Alcylene yemişi ve sıvı nektarla doldurduğu tepsisini kapıp ince sıraların arasından geçti. “Yine Loc mu?” dedi arkadaşı camı işaret ederek. Tepsisi yemiş kabuklarıyla doluydu.

“Bir gün hedef tahtamın önünde o olacak.” Yemek salonunun manzarasını oluşturan çim alana baktığında grubun aynı yerde oturmaya devam ettiğini gördü. Aralarından hiçbiri onu anlamaya yeltenmemiş, ilk sınıflandırmalardan bu yana onunla bir araya gelme cüretini bile göstermemişti. Parmaklarındaki acıyı hissedene kadar tepsi kenarını sıktığından habersiz, izlemeye devam ederken bir anda masaya döndü.

Utah doğrudan kendisine bakıyordu. “Bir gün gerçekten onu hedef tahtan yapacağına eminim.”

Elliah, düşüncelerini dağıtmak istercesine başını sallayarak arkadaşına “Senin bu saatte eğitimde olman gerekmiyor mu?” diye sordu. Kızıl gölgeleri olan kestane rengi saçlarını atkuyruğu toplamıştı. Diğer Pleiadesli mezlere hiç benzemiyordu.

Utah sırtmaya başladı. “Programcıların bugün boş günü. Konsey toplantısı var, unuttun mu?” Tepsisindeki kabuklarla oynamaya başlarken durdu. “Hayır... Aklından ne geçtiğini biliyorum, cevabım hayır.”

“Daha söylemedim bile!”

“Andromedalıların telepatik olduklarını biliyorsun, değil mi?” gözlerini devirdi. “Oraya son girdiğimizde aldığımız uyarıyı da mı unuttun? Aklıma geldikçe kulaklarım çınlıyor...” Tıpkı daha önce gerildiği zamanlarda olduğu gibi, teni yeniden beyaza dönmeye başlıyordu. Elliah buna aldırmadan, elmas şeklindeki yüzüne odaklanarak ona yalvarırcasına baktı. Eğer arkadaşının kaşları olsaydı o yalvaran bakışlarının karşısında kesinlikle yukarıya kalkardı.

“Konsey toplantıyla meşgulken Merkez’e gitmeliyiz Utah, lütfen. Final testleri yaklaşıyor ve benim o silahlara ihtiyacım var. Senin de hayalet sürücülere.” Onu nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Zafer kazanmış gibi gülümserken arkadaşının gardını almak üzereydi. “Hâlâ gizemli şapkacıyla konuşuyor musun? Dikkat çekmeden bizi oraya sokabilir mi?”

Utah “Bu hiç hoşuma gitmiyor. Neden sana en derin arzularından bahsediyorum ki!” diye söylenerek masadan kalkarken Elliah da onu takip etti.

“Çünkü en yakın tek arkadaşımım.” Utah’ın koluna vurarak çıkışa kadar yanında yürüdü.

“Evet öylesin... Tamam.”

“Harika! Gidip hazırlanayım. General’in aracı, tutulma zamanında havalanacak. Çağırımı aldığı anda benimle hangarın arkasındaki ağaçların orada buluş.”

“Anlaştık,” dedi Utah. Elliah tepsisini bırakıp odasına koşmaya başlarken o da arkasından bakakaldı. “Hayalet sürücüyümü...”

Zaman Pleiades’de anlardan oluşuyordu. Onu takip etmek için evrenin döngülerini taklit ettiler. Gezegenin Çift Güneş’i birbiri etrafında dönmeye başlarken tutulma anı yaklaşıyordu. İki arkadaş hangarda buluştuğunda muhafız mürettebatı son hazırlığını yapıyordu. Etrafı kontrol ederek sessiz ve bir o kadar hızlı adımlarla transfer gemisinin açık olan arka kapısına koştu. Yedek güç motorları arasındaki boşluklara sırayla gizlenerek kalkışı beklediler. Gemi gürültüyle sallanırken arka kapısı da kapanmaya başladı. İçerisi kapkaranlık olduğunda Utah bilekliğine dokunarak ufak bir ışık hüzmelerini havaya bıraktı. Yumuşak inişli, kısa bir yolculuktan sonra kimseye görünmeden gemiden atlayarak hangardaki kalabalığın arasına karıştı.

“Şimdi nereye?” Elliah, hayranlıkla etrafına bakındı. Hangar Alcione’dekinden katbekat büyüktü. Aynı sert zemin üzerinde,

sayamayacakları kadar gemi bekliyor; onlarca teknisyen ve pilot, gemilerin etrafında dolanıyordu. Gemilerden indirilen mühürlü sandıklar, kafesler içindeki türlü yaratıklar ve teçhizatlar hangarı hareketlendiriyordu.

“Şu köşede,” dedi Utah üstünü düzelterek. Bakışları hangarın zigzaklar çizerek uzayan duvarlarının ilerisine kaydığında, antrasit bir tulum giyen turkuaz kuşaklı minyon kıza el salladı. Uzun örgülü sarı saçlarının arasında, siyah ve mavi tutamlar vardı. Anta yüzünde silik bir gülümsemeyle onları karşıladı. “Merkez’e hoş geldiniz. Hadi, birileri görmeden beni izleyin.” Personel kapısına benzer siyah bir kapıdan geçtiğinde Elliah, yüzüne çarpan nemli soğuk havayla sendeledi. Soğuk, her adımda yerini sıcağa bırakırken demir destekli, ince bir merdivenden inip gözden kayboldular.

Birbirine yapışık iki kuleden oluşan Temsilciler Binası, Merkez’in idari kalbi olan Büyük Salon’a şeffaf bir geçitle bağlıydı. Altın renkte kenarları olan, sekizgen camlardan oluşan kubbeyle Büyük Salon, tüm şehri tepeden izleyen bir konumdaydı. Şehrin en göz alıcı parklarına bakan salonda Başkan, sabırla üyeleri bekliyordu. Büyük kapılar açılıp temsilciler sırayla içeriye girmeye başlayınca dönüp onları selamladı. Her biri kendi yıldız konseyini temsil ediyor, Galaktik Federasyon’a bir bağlılık gösteriyordu. Temsilcilerin arasında dikkat çeken iki isim ise Pleiades’in ordu komutanı ile Melez Programı sorumlusu doktordu. Teknoloji ve spiritüellik açısından üst düzeye erişen ırkların temsilcileri aynı zamanda şifacılar, koruyucular, mühendisler, sanatçılar ve rehberlerden oluşuyordu. Farklı görünümleleri kadar farklı yetenekleri ile her birinin odağı, yaşama hizmetti. Başkan, yakaları işlemeli buz mavisi cübbesiyle yerine geçmez toplantı başladı.

“Bugün gündemimiz biraz daha yoğun görünüyor. Savunma raporlarına geçmeden önce Melez Programı hakkındaki raporları duymak istiyorum, Doktor Ria.” Sözü kadına bırakırken tüm gözler, aynı anda dikkatle doktora döndü. Geniş ve yuvarlak masanın ucunda, Başkan’ın tam karşısında oturuyordu. Önündeki tablete dokunarak verileri masanın ortasındaki platforma aktardı.

“Kısa döngüler boyunca keşif ekibimizin getirdiği binlerce örneği, Sole’ye dair elimizde kalan son örnekle karşılaştırdık. Melez Programı’nın başlangıcından itibaren bugün, yalnızca bir tam eşleşmeye rastladık.” Cümlesinin ardından fısıltılar yükselmeye başladı. Temsilciler şaşkınlıkla birbirlerine bakarken Başkan, konuşmanın devamını merakla bekliyor gibiydi. Eitan Ria’nın iki sandalye yanında oturmuş, masanın altındaki yumruğunu sıkıyor, sessizce sırasını bekliyordu. “Melezler, doğumlarından beri yalnızca erişkinliğe geçerken teste girebilirler. Aradığımız Sole, mezun olmak üzere olan melezlerimiz arasında.”

“Tam zamanında,” dedi Başkan keyifle. “Peki, yeni Sole kim?” General oturduğu yerde kıpırdadı. Bakışları Ria ile Başkan arasında gidip geliyordu. Ria istatistiksel verilerin yerine eşleşme sonuçlarını tek dokunuşla gözler önüne serdi. Fısıltılar yükselmeye devam ederken Başkan da en az onlar kadar şaşırılmış görünüyordu. Ancak Ria başını çevirdiğinde kenarda oturmuş adama baktı ve onda, geçmişte gördüğü bir hayal kırıklığını anımsadı.

“791 numaralı melez Elliah.” Ria, General’i görmezden gelerek üyelere döndü. Melezin kim olduğunu herkes biliyordu. Programdaki başarısından daha çok kim olduğuyla biliniyordu. Başkan ağır bir hızda başını salladı.

“Beklediğimiz an, sonunda geldi. Sole ortaya çıktığına göre artık operasyon aşamalarına geçebiliriz.”

Eitan bir anda yerinden kalktı. Ani hamlesiyle sandalyesi neredeyse düşecekti. Beklenti dolu bakışlar çevresini sararken o, gözlerini ayırmadan Başkan’a baktı ve “Efendim, melez göreve hazır değil.” diyerek itiraz etti.

Ria itiraza hazırlıklıydı. “Tüm testleri olumlu.”

General itirazını üsteledi. “Henüz final testine girmedim. Finailleri bile geçemeyen biri, Gaia görevinde asla başarılı olamaz, Sayın Başkan.” Eitan, kendisine çevrilen meraklı bakışlar arasında sırtını dikleştirdi ve Başkan’a döndü. Ellerini gevşeterek arkasında birleştirdiğinde Ria, o yeniden konuşmaya başlamadan önce araya girmek üzereydi ki Başkan sessizliğe son verdi.

“Katılıyorum. Tam eşleşme sağlanmış olabilir ancak onun gerçek bir Sole olduğunu ancak finallerde anlayabiliriz. Finaller için ne kadar zaman var?”

“Bir kısa döngü kadar Efendim,” dedi Ria.

“Bir kısa döngü, Gaia’da 1 yıl eder. Bu kadar vakit kaybedemeyiz. Final hazırlıklarına bir an önce başlayın. Yedi gün döngüsü sonra, son test yapılmış olmalı.” Başkan’ın kararını açıklamasının ardından temsilciler de kararı onaylayarak masadan ayrıldılar. Heyecanlı fısıltıları, onlar gözden kaybolana kadar salonu doldurmaya devam etti. İlk çıkanlar arasında Ria da vardı.

Salonda; temsilciler ve Başkan dışında bu sonuçtan memnun kalmayan iki kişiden biriydi General. Herkesin çıkmasını sakince bekledi. Yuvarlak masa nihayet boş kaldığında Başkan da yerinden kalkmış, devasa pencerelerden dışarıyı izliyordu.

“Tüm bu huzuru ve güzelliği neye borçluyuz, biliyor musun Eitan?” Varlığını adama yeniden hatırlatırcasına sormuştu bu soruyu. Yüzü hâlâ dışarıya dönüktü. Âdeta yüzüne sabitlenmiş kıvrımlı saçları, teninden daha beyazdı. Eitan, ilk gördüğü andan beri onun zarafetine hayranlık duyuyordu.

“Kız kardeşlerin fedakârlığına,” diyerek doğru olduğunu düşündüğü bir cevap bıraktı ortaya. Yüzünü göremese de Nemula’da oluşan tebessümü hissedebiliyordu.

“Fedakârlık Eitan,” arkasını döndü. “Atalarımızın işlediği suçlar, suçları telafi etmek için yapmak zorunda kaldıkları fedakârlıklar ve şimdi... Tüm bunları korumak için yeni fedakârlıklar yapacak olmamız.”

“Hayatımda feda edemeyeceğim tek bir şey var.” Sesi şimdi daha kararlıydı.

“Biliyorum,” dedi Başkan. “Uğruna geride kalan her şeyi feda edebileceğin bir şey. Bunu senden istemekten zevk almıyorum Eitan. Ama başka seçeneğimiz yok, yedi gün döngüsü sonra kızın testi geçerse yaşamına bir Sole olarak devam edecek.” General giderek ağırlaşan bedenine rağmen dimdik ayakta duruyordu. Zihnindeki düşünceler birbirine giriyor, omuzlarına bırakılan yükün ağırlığı her nefes alışında varlığını belli ediyordu. Önündeki sandalyeleri sınıksız kavrayarak onlardan güç almaya çalıştı. Eğer sandalyeler plastikten yapılmış olsalardı güçlü parmaklarının arasında paramparça olabilirdi. Asker olduğundan beri hiçbir savaşı kaybetmemişti. Şimdiyse Büyük Salon’da durmuş, en değerli varlığıyla milyonların hayatı arasında sıkışmış hissediyordu.

Salon’dan çıkmadan önce yüksek tavanlara ulaşan ağır kapılardan biri, bağışmalarla açıldı. İki muhafız, kollarından güçlükle tuttıkları iki genci içeriye aldı. Her ikisi de kucaklarına doldurduğu şeyleri sıkı sıkıya tutuyordu. “Sayın Başkan, iki erimsiz yakaladık. Malzeme deposundan çalışıyorlardı.”

“Çalmıyorduk! Hepsinin ücreti ödendi!” dedi Elliah öfkeyle.

“Elliah?” General arkasını döndüğünde gözlerine inanamadı. “Burada ne işiniz var?”

“Elliah mı?” diye sordu Başkan. Muhafızlara bırakıp çıkmalarını işaret etti ve omzuna, ordunun en keskin bıçaklarından birini asan kıza yaklaştı. “Seni son gördüğümde buna benzer oyuncak bir bıçak tutuyordun.” Bakışları Elliah’ın omzundaki silahtan gözlerine kaydı. “Bu, senin kanında olmalı.”

General yanında sesini hafifçe yükselterek araya girdi. “Bura nasıl geldiniz?” Bir generalden çok, kızgın bir baba gibi hesap soruyordu. Sert bakışları, iki gencin üstünde gezindi. Elliah, Utah’ın ikisini ele vermemesini dileyerek sessizce olduğu yerde duruyordu.

“S... Sayın Başkan,” diyebilirdi Utah kekeleyerek. Başını öne eğip mahçup bir şekilde bekledi. Yüzü yine renk değiştirmişti.

“Hiçbir şey çalmadık, hepsi final sınavına hazırlanmak içindi. Eğitim merkezimizdeki silahlar yeterli değil.” Elliah’ın konuşmasındaki cüretkârlık, Başkan’ın hem hoşuna gitmiş hem de onu düşündürmüştü. General alını kırışmış hâlde kendilerine yaklaşan kadına yan gözle baktı.

“Haklı olabilirsin, program son derece kalabalık. Bununla ilgileneceğim. Gelecek sefer habersiz almak yerine doğrudan bana bildirin.” Kadın ellerini önünde birleştirip iki arkadaşı dikkatle inceledi. “Bir programcı ve bir Sole... İlginç bir arkadaş seçimi.” Utah kafasını kaldırarak soran gözlerle Başkan’a baktı.

“Sole mi?” diye sordu Elliah. Daha önce eğitimde ve Alcyone’nin sokaklarında duyduğu bir efsaneydi bu. Onunla uzaktan yakından alakası olduğunu sanmıyordu. Sole, kendi evrenlerinin yaratılışından beri her şeye tanıklık eden bir güçtü. Döngüler boyu farklı kişileri seçip, onlarla döngüleri başlatıp sona erdiriyordu. Onun gelişi hiçbir zaman hayra alamet olmamıştı. Üstelik birkaç uzun döngü boyunca hiç görülmemişti. “Eğer efsaneyi soruyorsanız biliyorum, anlatabilirim. Yoksa sınavın bir parçası mı?”

“O bir efsane değil Elliah ve hayır, testin henüz başlamadı.” Eitan konuşmasına devam etmeden önce Başkan’ın zihnine girmeyi başardı. *Lütfen, onunla ilk ben konuşayım. Lütfen, Nemula... Şimdi değil.*

Kadın onu bakışlarıyla onayladıktan sonra yeniden önünde dikilen gençlere döndü. “Final testiniz yedi gün döngüsü sonra

yapılacak. Melez Merkezi'ne dönüp çalışmalara başlasanız iyi olur çocuklar. General size eşlik etsin.”

Utah, kucağındaki küçük hayalet sürücü kutularına sarılmış yürürken, kapıda bekleyen muhafızlara omuz atarak sessizce yanlarından geçti. Elliah da sessizliği bozmaya çekiniyordu. Diğerlerine uyum sağlayarak General'e yetişmeye çalıştı. Birlikte transfer gemisine bindiklerinde camdan şehre baktı. “Testi geçtikten sonra bu şehirde yaşamaya başlayacağıma inanamıyorum. Sence hâlâ Nehir Yakası'nda uygun bir yer bulabilir miyiz?” diye sordu hevesle. Utah, pilotun yakınına oturmuş sohbet ederken General, Elliah'ın yanında ayakta duruyordu.

“Nehir Yakası'nda çiftçiler var ve Merkez'e uzak. Neden orayı istiyorsun?”

Elliah parmak uçlarını camda gezdirdi “Gaiia'dakine benzer ormanlara yakın. Ayrıca gözlem kuleleri var.”

“Orası, bizim gibiler için uygun değil, Elliah. Askerler her an her şeye hazırlıklı olmalılar. Bizim yerimiz Merkez'in yakınları.”

“Ama Nehir Yakası...”

General, yanındaki boş metal yüzeye oturarak “Bunu testi geçtiğinde konuşuruz. Yine de testi geçememe ihtimalini de düşünmeni istiyorum,” dedi. “Yedek bir planımız olmalı, anlıyor musun?”

“Denemeleri sen de izledin. Geçemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Bana, ‘Bir şeyi gerçekten istiyorsan ikinci bir plan yapma.’ diyen sendin.”

“Durumlar değişti. Test başarısız olursa Muhafızlık Sınavları'na girmen için Başkan'la bizzat görüşürüm.”

“Buna gerek kalmayacak baba, son testi geçeceğim.”

Uzun, benzer günler birbirini kovalarken Melez Merkezi en hareketli dönemlerinden birini yaşıyordu. Final testlerinin olduğu gün melezler son pratiklerini yaparken Elliah odasında hazırlanıyordu. Melez Merkezi'nin en üst katındaki odası, bölgenin eşsiz ormanlarına bakıyordu. Farklı gezegenlerden alınan bitkiler, Alcione iklimine uyumlu hâle getirilmişti. Karşısında uzanan ve sınırsız gibi görünen ufuk çizgisinin önü yeşil, mavi, kıvıll ve beyazın alt tonlarındaki ağaçlarla kaplıydı. Saman rengi çalılarla kaplı zeminden göğe yükselen renkli ağaçların bir kısmı, ince dikenler uzatıyordu. Patika dışında ağaçların beklenmedik tavırlarından dolayı aklı başında olan kimse ağaçların arasına öylece dalmazdı. Patika yol, ormanın içinden Melez Merkezi'nin bahçesine kadar geliyordu. Elliah, her fırsat bulduğunda ormanı izler, her bir ağacın geldiği gezegeni düşünürdü. Pleiades Merkezi'ndeki birçok sıradan ailenin evinden farklı bir odası vardı. Beyaz duvarları, Çift Güneş zamanı ışığın mavi rengini, gün batımı zamanıysa leylak rengini yansıtıyordu. Duvarın iki yüzü, boş zamanlarında çizdikleriyle ve gezegen haritalarıyla doluydu. Alcione metaliyle kaplı yatağı girişte, sağdaydı. Doğduğu andan beri orada olan gümüş saksıdaki mavi şakayık, sürekli üzerine bıraktığı eşyalarla dağınık duran yatağının yanındaki komidinin üstünde duruyordu. Elinde açılan yaralara baktı. Antrenmanlarının elinde bıraktığı izler iyi hissetmesini sağlıyordu. Hazırdı. Final zamanı yaklaştıkça sabırsızlığı da artıyordu. Soğuk, kapatıcı merhemi sürüp elini sarmaya başladığında kapı çaldı.

“Elliah?” diyen ses tanıdıktı. Göz ucuyla gelene baktığında hâlâ üniforması üzerinde olan General'i gördü. General Elliah'a yaklaşarak ellerine baktı. “Daha etkili bir şey ister misin?”

“Hayır, bu yeterli. Senin Merkez'de olacağını sanıyordum.”

“Finalini kaçırmak istemedim.” Yatağının ucuna oturdu. “Nasıl hissediyorsun?” İkisi arasında her zaman duyularını en çok kontrol eden hep kendisi olmuştu.

Elliah, General'in yüzünde tuhaf bir değişim sezdiğine emindi. “Nasıl hissettiğimi biliyorsun.” Ellerindeki merhem etkisini